

Arrest

nr. 193 121 van 4 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 7 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 december 2016 deed verzoekster een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 1 juni 2017 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5/12/2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende op 5/12/2016 een aanvraag in als echtgenote van C., W. C. A. (RR ...), van Franse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis §2, 1°.

Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 stelt: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1°

De echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt.

Betrokkene is bij akte met nummer 1167 op 25/11/2014 gehuwd met de referentiepersoon te Thailand. Uit het relatieverlag d.d. 21/02/2017 opgesteld door de politie van Zaventem blijkt dat er geen gezinscel is tussen betrokkenen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene blijkt nergens sprake. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en haar partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven. DE minderjarige kinderen van betrokkene zijn inderdaad houder van het verblijfsrecht in België. Het is aan betrokkene en de referentiepersoon om te beslissen hoe ze hun gezinsleven wensen in te richten. Ofwel kiezen ze ervoor zich gezamenlijk als gezin elders te vestigen, ofwel kiezen ze ervoor dat vader en kinderen in België / Frankrijk verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest, vanuit dewelke ze contact onderhoudt met haar kinderen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Wat betreft de beslissing weigering van verblijf

EERSTE MIDDEL,: Schending van art. 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële en formele motiveringsplicht. Schending van artikel 52 § 3 van het vreemdelingenKB van 8 oktober 1981.

Dat de motivering van de bestreden beslissing als volgt luidt:

"Uit het relatieverlag dd. 21.2.2017 opgesteld door de politie van Zaventem blijkt dat er geen gezinscel is tussen betrokkenen."

Eerste onderdeel,

Verzoekster betwist het vermelde motief.

Artikel 40bis § 2 vreemdelingenwet vereist dat het gaat over de echtgenote die hem begeleidt of zich bij hem voegt.

Verzoekster heeft zich bij haar echtgenoot gevoegd. Dit kan niet betwist worden. De vaststelling door de politie weerlegt dit niet.

Verder wordt opgemerkt dat de vaststelling door de politie slechts een momentopname is, en één vaststelling, quod non, op zich niet kan volstaan om te stellen dat niet voldaan is aan de vereisten van artikel 40 bis § 2 vreemdelingenwet. Dit is een onvoldoende bewijs. De motivering die hierop steunt is niet afdoende.

Tweede onderdeel,

De beslissing steunt op het relatieveverslag dd. 21.2.2017 opgesteld door de politie te Zaventem.

Dit verslag is niet gevoegd bij de beslissing en is evenmin voorafgaand aan de beslissing of op het ogenblik van de beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht.

"De inhoud van het stuk moet aan de bestuurde ter kennis worden gebracht, hetzij voor de beslissing wordt genomen, hetzij ten laatste samen met de eindbeslissing. Wanneer het stuk waarnaar verwezen wordt samen met de eindbeslissing ter kennis wordt gegeven is voldaan aan de wet motivering bestuurshandelingen, wanneer dit stuk ofwel bij de beslissing is gevoegd als bijlage, ofwel is weergegeven in de beslissing zelf. In dat laatste geval volstaat het volgens de Raad van State om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze integraal over te nemen." Opdebeek, Formele motivering van bestuurshandelingen, De Keure Brugge, 2013, p. 135).

De loutere vermelding in de beslissing dat uit het stuk blijkt dat er geen gezinsleven is tussen betrokkenen, voldoet niet aan de vereiste van korte vermelding van voorwerp en inhoud. Het betreft een loutere conclusie maar geen weergave van de inhoud van het stuk. De weergave van de inhoud van het stuk is noodzakelijk om te kunnen oordelen of er effectief geen sprake is van gezinsleven.

In die zin faalt de motivering van de beslissing."

2.1.2. Artikel 40bis, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziet in een verblijfsrecht voor "de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap heeft gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt."

Waar verzoekster in het eerste onderdeel aanvoert dat niet kan betwist worden dat zij zich bij haar echtgenoot heeft gevoegd en dat de vaststelling van de politie slechts een momentopname is, geeft zij vooreerst aan de motieven van de bestreden beslissing te begrijpen, vermits zij deze betwist. Aldus is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing is gesteund op het relatieveverslag opgesteld door de politie te Zaventem op 21 februari 2017. Dit administratief verlag, dat zich in het administratief dossier bevindt, vermeldt:

"Op de volgende data en uren doen bij nazicht op het adres [...]. het adres betreft een appartementsgebouw met volgende verdiepingen: GLVL, 1ste verdiep, 2de verdiep.

De CRAB nummering is hier nog niet aangebracht.

-07/02/2017 om 10.00 uur

-12/02/2017 om 11.15 uur

-16/02/2017 om 08.50 uur

-17/02/2017 om 18.59 uur

-18/02/2017 om 12.00 uur

Driemaal kunnen wij enkel C.W. thuis aantreffen.

Op 07/02/2017 meldt C.W. ons dat haar man met hun twee kinderen weg is naar Frankrijk om zijn moeder (oma) aldaar te bezoeken. Volgens haar zou hij de week nadien terug thuiskomen met de kinderen.

Op zaterdag 18/02/2017 om 12.00 uur bellen wij aan aan de deurbel beneden.

Na enige tijd aanbellen komt C.W. naar beneden. Wij hebben haar duidelijk gewekt. Ze is niet opgetogen opstellen weer te zien.

Zij meldt dat haar man en kinderen nog altijd niet thuis zijn in het waarschijnlijk voor volgende maand zal zijn.

Gezien haar uitleg wat vreemd klinkt proberen wij wat door te vragen.

Op dat ogenblik loopt C.W. over de oprit naar haar brievenbus.

Opsteller blijft aan de voordeur staan. Opeens horen wij vanop het terras van de tweede verdieping (dus uit de woonst van C.) een mannenstem die iets roept in de Franse taal.

Onmiddellijk kijken wij naar C.W. Deze kijkt naar het terras op de tweede verdieping en brengt snel haar wijsvinger naar haar lippen en doet teken aan de persoon Boven om te zwijgen. C.W. heeft op dat moment niet door dat opsteller dit alles gezien heeft. Opsteller confronteert C.W. met de mannenstem boven op haar terras. C.W. zegt dat dit een vriendin is die bij haar op bezoek is. Opsteller vraagt of we deze vriendin mogen aanspreken.

C.W. Weigert ons vervolgens toegang tot het appartement.

C.W. Meldt ons dat ze momenteel problemen heeft met haar man C.W. en dat hij daarom naar Frankrijk is met de kinderen.

C.W. meldt dat het wel weer in orde zou komen volgende maand tussen haar en haar echtgenoot.

Besluit:

-aangezien wij op geen enkel moment C.W. Nog C.W. Nog C.W. kunnen aantreffen op dit adres,

- Aangezien wij duidelijk opgemerkt hebben dat ten tijden van ons bezoek er een man aanwezig was in de woning (met zeer slaperige stem) en dit niet C. W. was,

-Aangezien wij geen contact kunnen verkrijgen met C. W. en de kinderen,

besluiten wij dat wij niet kunnen vaststellen dat C. W. en de kinderen W. en W. daadwerkelijk nog woonachtig zijn op dit adres hoewel wij in oktober 2016 en december 2016 verschillende malen het appartement betreden hebben en toen wel konden vaststellen dat betrokkene er effectief samenwonen als gezin."

Verzoekster beperkt zich tot een loutere algemene tegenwerping die niet van aard is de hierboven omstandig beschreven vaststellingen door de politie te Zaventem te weerleggen. Verzoeksters bewering dat het hier gaat om een momentopname vindt geen steun in het politieverlag. Zij brengt verder geen enkel concreet element aan dat de vaststellingen door de lokale politie te Zaventem kan weerleggen.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

In het tweede onderdeel betoogt verzoekster dat het politieverlag samen met de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis moest worden gebracht.

Verzoekster kan evenwel niet worden bijgetreden. Het betreft *in casu* immers geen beslissing door verwijzing naar een advies. De bestreden beslissing vermeldt wel degelijk de motieven op grond waarvan deze werd genomen, met name dat uit het onderzoek van de lokale politie is gebleken dat er geen gezinscel is. De motieven waarop de bestreden beslissing steunt, werden wel degelijk in de bestreden beslissing zelf opgenomen en zijn door verzoekster gekend. Wanneer naar een stuk wordt verwezen in de bestreden beslissing dat niet wordt opgenomen in de beslissing zelf, volstaat het om de korte inhoud van dit stuk te vermelden zonder dat het nodig is het *in extenso* over te nemen. Uit het administratief dossier blijkt dat het politieverlag zich wel degelijk in het dossier bevindt. De feitelijke overwegingen waarop de beslissing gesteund is, vinden dan ook steun in de stukken van het administratief dossier.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

In de mate verzoekster zich beroept op artikel 52, §3, van het vreemdelingenbesluit, merkt de Raad op dat dit onderdeel niet nader wordt toegelicht, zodat het onontvankelijk is.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Wat betreft de beslissing bevel

TWEEDE MIDDEL: Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 7, eerste alinea 2° en artikel 74/13 vreemdelingenwet. Schending van artikel 52 § 3 VreemdelingenKB. Schending van het hoorrecht. Schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten EU. Schending van artikel 3 en 8 EVRM.

Het bevel is nietig omdat het steunt op een beslissing tot weigering van verblijf die nietig is. (zie eerste middel).

Ondergeschikt mocht de beslissing verblijf niet worden vernietigd (quod certe non), dan wenst verzoekster volgende argumenten aan te brengen ter staving van het verzoek tot nietigverklaring van het bevel:

Dat de beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen; wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België verstreken"

Eerste onderdeel,

Artikel 7, 1,2° vreemdelingenwet dat als basis voor het bevel wordt gegeven bestaat niet. Er is wel een artikel 7, alinea 1, 2°, maar de beslissing neemt dit artikel niet op.

De materiële motiveringsplicht is geschonden.

Tweede onderdeel,

Er wordt een termijn van dertig dagen gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Er wordt geen wettelijke basis aangegeven voor die termijn. Artikel 7, alinea 1, 2° vormt geen wettelijke basis voor een termijn om het grondgebied te verlaten.

Derde onderdeel,

Artikel 52 § 4, 5de lid van het VreemdelingenKB bepaalt dat 'desgevallend' een bevel om het grondgebied wordt genomen.

Het gaat bijgevolg niet over een gebonden bevoegdheid, maar over een discretionaire.

Er dient bijgevolg een specifieke motivering aanwezig te zijn waarom in casu een bevel is genomen.

Dergelijke motivering is niet aanwezig.

Het gaat om een louter automatische aflevering van een bevel.

Vierde onderdeel,

Bij het nemen van het bevel is er op geen enkele wijze rekening gehouden met de voorwaarde geformuleerd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er is geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster, noch met haar gezondheidstoestand.

De motieven die in dit kader gegeven worden zijn louter mechanisch; zij steunen op geen onderzoek. Verzoekster werd hierover niet gehoord.

Vijfde onderdeel,

Bij een verwijderingsmaatregel dient het hoorrecht te worden gerespecteerd.

Als verzoekster gehoord was had zij kunnen opwerpen dat er geen reden was om een bevel te geven, gezien de specifieke omstandigheden waarin zich de gezinstoestand en haar samenwonen met de twee kinderen zich ontwikkelde.

Zij had kunnen wijzen op de tijdelijkheid van een wat moeilijker gezinssituatie. Zij had ook kunnen wijzen op de spanningen die dit meebracht.

Wanneer verzoekster gehoord was geweest had dit tot een andere beslissing (in het kader van het bevel) kunnen leiden.”

2.2.2. Waar verzoekster aanvoert dat wordt verwezen naar “*artikel 7, 1, 2°*,” toont zij niet aan dat de onnauwkeurige vermelding - er had moeten staan “*artikel 7, eerste lid, 2°*” -, haar niet in staat stelt de bestreden beslissing te begrijpen of dat deze onnauwkeurigheid de wettigheid van de bestreden beslissing heeft aangetast. Verzoekster verwijst in haar middel zelf naar “*artikel 7, alinea 1, 2°*”, van de vreemdelingenwet, zodat de bewering dat zij niet begrijpt op grond van welke rechtsregel het bevel om het grondgebied te verlaten steunt, elke ernst ontbeert.

Waar verzoekster in het tweede onderdeel aanvoert dat het bestreden bevel geen wettelijke basis vermeldt voor het bepalen van de uitvoeringstermijn ervan, blijkt uit artikel 74/14, §1, van de vreemdelingenwet dat de termijn voor dertig dagen om het grondgebied te verlaten in beginsel dertig dagen dient te bedragen, behoudens gemotiveerd verzoek door de betrokkene zelf (artikel 74/14, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet). Artikel 74/14, §3, bepaalt in welke gevallen deze termijn kan verkort worden tot minder dan zeven dagen, of zelfs dat geen termijn wordt voorzien. Een termijn van meer dan dertig dagen wordt niet voorzien. De verwerende partij diende *in casu* dan ook niet nader te motiveren omtrent haar keuze voor een termijn van dertig dagen, aangezien zij hiermee slechts de reguliere en ook de langst mogelijke termijn bepaalt.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

Waar verzoekster in een derde onderdeel aanvoert dat overeenkomstig artikel 52, §3, van het vreemdelingenbesluit slechts “*desgevallend*” een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden genomen, merkt de Raad op dat een bepaling van het koninklijk besluit geen afbreuk kan doen aan de duidelijke verplichting uit een wetsbepaling. *In casu* steunt het bevel op artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, dat, in beginsel, een verplichting oplegt om een bevel af te geven.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, komt het verzoekster toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat zij zich hierop kan beroepen. Er wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd over verzoeksters gezinsleven, haar echtgenoot, haar kinderen en over de mogelijkheid om het gezinsleven tussen verzoekster en de kinderen te onderhouden. Verzoekster licht geheel niet toe waarom deze motivering *in casu* niet afdoende zou zijn.

Wat de gezondheidstoestand betreft brengt verzoekster geen enkel concreet element bij waarmee de verwerende partij zou hebben nagelaten rekening te houden. Verzoekster beperkt zich tot een verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *in abstracto*, zonder dat er sprake is van elementen waarmee alsnog rekening moest worden gehouden.

Het derde en het vierde onderdeel zijn ongegrond.

Waar verzoekster in het vijfde onderdeel aanvoert dat zij diende te worden gehoord met betrekking tot haar gezinssituatie, blijkt uit het onder het eerste middel geciteerde politieverslag dat verzoekster wel degelijk in de gelegenheid werd gesteld om haar gezinssituatie te verduidelijken. Zij maakte daarbij reeds gewag van de familiale moeilijkheden waar ze thans naar verwijst.

Uit de lezing van het politieverslag blijkt duidelijk waarom aan deze verklaringen geen geloof werd gehecht. Verzoekster beperkt zich in het middelonderdeel tot een algemene verwijzing naar haar “*specifieke situatie*” en “*moeilijkheden*”. Zij maakt daarmee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing van een onzorgvuldige feitenvinding getuigt of op kennelijk onredelijke motieven steunt.

Het vijfde onderdeel is ongegrond.

Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT